

JUSSI LEHMUSVESI
CHRISTER NUUTINEN

**ARIANAN
AIKAMATKAT
TUHKIMON
EPPINEN
HUPS**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

HEI SINÄ!
ENNEN KUIN KÄÄNNÄT SIVUA:
TÄSSÄ SUULE

AIKAMATKAILUN PIKAKURSSI!

TARVITAAN:

NEROKKAAKSI
PELINKEHITÄJÄKSI.

① SUPERNOLO ISKÄ
JOKA PALJASTUU

② ISKÄN KEHITTÄMÄ VIRTUAALIAVAIN
JOKA SINKOAA KÄYTTÄJÄNSÄ
TOISEEN TODELLISUUTEEN ELI ISKÄN
LAPSUUDEN LEMPISATUIHIN.

③ YLLÄTTÄVÄÄ MATKASEURAA, ELI
LUOKKAKAVERIT **PYRY** JA **NOORA**,
JOISTA ENSIMMÄISEEN OLEN IHASTUNUT JA
JÄLKIMMÄISEEN VIHASTUNUT.

④ **PALJON
PAHIKSIÄ**

JA JATKUVA HENGENVAARA.

OKEI, MENNÄÄN!
KOHTA KILISEE...

YKSI

Hei, mä *lennän*.

Tai en siis varsinaisesti *lennä*. Mä *kaadun*. Kompas-tun. Kompuroin. Horjahdan. Kuin juuri pystyyn noussut vasikka. Tai kuin juuri jalkoihinsa sotkeutunut palvelus-neito, jolla on valtava keittokulho käsissään.

Ja se kulho todella *lentää*. Se lentää, lentää ja lentää ja putoaa sitten keskelle kuninkaallista illallispöytää, iskeytyy pirstaleiksi, ja keittoa roiskuu ympäriinsä. Niin mä katson kuin hi-das-tet-tu-na, kuinka simpukan-löllisiä sotkevat illallisvieraiden juhlavaatteet. Niitä lätsähtelee silkkisille puvun rinnuksille ja huolellisesti aseteltuihin peruukkeihin. Vaikka mä mielelläni kertoisin, että roiskeista jää vain märkä tahra puseroon, niin ei. Tahmaava tomaatti-simpukkasotku ei lähde vaatteista itkemälläkään.

Ihmiset kirkuvat! Kuten mä mainitsin, nyt ollaan kuninkaallisilla illallisilla. Limaklöntti naamalla on luultavasti karmeinta, mitä juhlaväki kuvitella saattaa. Noin! Kuninkaallisen ratsuväen komentaja saa naamalleen kaikkein *ällöttävimmän* simpukanmöhkäleen. Toisaalta se on sille ihan oikein. Komentaja on syypää tähän mun kompurointiin. Sillä on poskessaan pieni TUHKAVIIRU, jota tuijottaessani mä kompastuin.

Nyt komentaja on raivoissaan. Se on ponnahtanut ylös tuoiltaan ja karjuu jotain käsittämätöntä. Siis *aidosti käsittämätöntä!* Sellaista ÖÖRRGHLÖÖÖGHÖÖTÄ! Mies on vetänyt ilmeisesti jotain väärään kurkkuun ja yrittää epätoivoisesti selvittää kurkkuaan.

Nyt klöntti lentää tyypin suusta pöydälle.

Jep! Tunnelma on pilalla lopullisesti.

Koko salillinen ihmisiä tuijottaa *mua*. Mä haluaisin sanoa, että sori vaan, mutta en ole koskaan ennen joutunut tekemään tarjoilijan hommia.

Mutta mun suu on täynnä kuivaa keksiä.

Kun yritän puhua, muruja lentelee pitkin pöytää.

PHUIH!

PHUIH! PHUIH! PHUIH!

Lopulta nappaan pöydältä lasin ja hörppään hapanta juotavaa.

PHÄÄH!

”Kiitti”, sanon sitten. ”Ja sori.”

Anteeksipyyntö tulee liian myöhään. Illallisvieraat alkavat nousta pöydästä, ja niillä on selvästi pahat mielessään.

LIEMESSÄ OLLAAN SANANMUKAISESTI!

Nyt on päästävä pakoon!

KAKSI

Ai, kukako mä olen?

Odota, piiloudun käytävän syvennykseen.

No niin. Mä olen Ariana, kaksitoistavuotias tyttö Helsingistä.

Ihan viime päiviin asti mun elämäni oli tosi tavallista, mutta nyt se on mullistunut. Syynä on mun iskän suunnittelema pelisovellus, jossa pelaajat sinkoutuvat toiseen todellisuuteen. Tällä kertaa me on päädytty Tuhkimo-satuun. Joo, se on se satu, jossa köyhä tyttö nai lopulta prinssin, ja molempien kaikki unelmat toteutuu.

Mun kanssa täällä Tuhkimo-sadussa on mun luokkakaverit Pyry ja Noora.

Sekä mun iskä.

Se pelinkehittäjä.

Tässä todellisuudessa iskä tosin ei ole pelinkehittäjä. Täällä se kärkeä hevostalleilla lantaa. Katsos, me kaikki neljä ollaan kuninkaallista palvelusväkeä. Se tarkoittaa sitä, että meidän työvaatteisiin on ommeltu kuninkaallinen vaakuna, jota me saadaan kuulemma kantaa

ylpeydellä. Valitettavasti *mun tapauksessa* se tarkoittaa myös sitä, että mä saan kantaa päivät pitkät rasvaisia astioita.

Iltaisin olen niin poikki, että tuuperrun patjalleni. Ja se peti ei todellakaan muistuta Prinsessa ja herne -sadun punkkaa, jossa on kaksikymmentä patjaa päällekkäin ja niiden alla yksi herne. Ehei: mun nykyiseen petiini verrattuna herneistä tehty patja olisi luksusta.

Mitä vielä? Ai niin, yks juttu: mä rakastan listoja. Ne tekee elämästä

1. simpppelin
2. ennustettavan.

Just nyt mun elämässä *ennustettavinta* on mua väijyvä KUOLEMANVAARA. Se simpukanhajuinen lauma nimittäin astelee mun piiloani kohti valtavat kampaukset kallellaan. Katsos, täkäläisillä naisilla on järkyttäviä metrin korkuisia tukkalaitteita, joiden koristeina on älyttömiä juttuja. Paraikaa tuo yksi nainen lähestyy täytetty fasaa-ni päällellaan.

NAINEN HUOMAA MUT!
JA ALKAA KILJUA!

Etsin katseellani epätoivoisesti pakoreittiä. On pakko päästä suojaan tuolta mölisevien suiden ja huitovien käsien joukolta! Joukkio tekisi meikäläisestä selvää ilman oikeuskäsittelyä. Joutuisin tyrmään! Pataan! Roviolle! Tai no, ei hajuakaan minne joutuisin, mutta taatusti en ainakaan mihinkään kivaan paikkaan.

Tyypit juoksee pönkkähameissaan mieletöntä vauhtia! Mua kohti kirmaa sellainen määrä röyhelöä, pitsiä, nyöriä, nauhaa ja rusetta, että silmissä vilisee.

Mannerheimin lastensuojeluliitto, missä olet, kun sua tarvitaan!

Pomppaan ylös ja lähden pinkomaan portaita ylös. Takaa-ajajien askeleet kaikuvat kiviseinistä. Aina välillä kuuluu kiljahduksia, kun joku kompastuu. Seuraa IHMISKETJUKOLARI, ja pian koko lössi konttailee pitkin marmorilattiaa.

Hymyilen itsekseni. Saatan sittenkin päästä pakoon.

O-ou.

Siis O-OU!

Portaiden yläpäässä tajuan tehneeni virheen. Tieni pysäyttää valtava tammiovi. Se ei hievahdakaan, vaikka kuinka riuhdon.

Mä olen ANSASSA!

Alistuneena käännyn ottamaan raivoavan ihmisjoukon vastaan.

Se on *ohi* nyt.

”Pst...”

Käytävän nurkassa avautuu pikkuruinen ovi.

”Tänne”, Pyry kuiskaa.

